

Evangelí del diumenge de la setmana VII de durant l'any: estimar els enemics

“Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen”. Jesús ens mostra el camí ensenyant-nos a mirar Déu com un Pare amorós que mai no vol el mal per als fills, i fins i tot està disposat a passar per sobre dels oblits, infidelitats o ofenses.

Evangelí (*Mt* 5, 38-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

—Ja sabeu que es va dir: Ull per ull, i dent per dent.

»Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra el qui us fa mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. Al qui et vulgui posar un plet per quedar-se el teu vestit, dona-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega durant mil passes, fes-ne amb ell dues mil. Dona a qui et demana; no et desentenguis del qui et vol manllevar.

»Ja sabeu que es va dir: Estima els altres, però detesta els enemics.

»Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè, si estimeu els qui us estimen, quina recompensa

mereixeu? ¿No fan el mateix els
publicans? I, si només saludeu els
vostres germans, què feu
d'extraordinari? ¿No fan el mateix
els pagans?

»Sigueu perfectes com el vostre Pare
celestial és perfecte.

Comentari

En el passatge de l'evangeli d'avui es
conclouen les anomenades “antítesi”
del Sermó de la Muntanya, que vam
començar a meditar diumenge
passat.

La primera convida a erradicar el
costum ancestral de la venjança. En
societats primitives, com a reacció a
un mal patit, era normal fer justícia
pel seu compte i tornar a l'agressor
un dany més gran. Això generava
una cadena d'agressions i reaccions

cada cop més violentes, que causaven grans mals i patiments. En el seu moment, la “lleï del talió” va ajudar a temperar aquelles escalades de violència, en marcar el límit d'ull per ull i dent per dent (v. 38), establint que el mal retornat podia ser equivalent al sofert i no superior.

Tot i això, Jesús ensenya el paper fonamental del perdó. Perdonar implica vèncer els sentiments que reclamen no deixar impune el mal rebut; només és possible en sintonia amb el Crist, mitjançant un amor més fort que l'odi. Suposa reaccionar com Jesús va reaccionar a la creu davant dels qui el feien patir terriblement: “Pare, perdona'ls, que no saben el que fan” (*Lc 23, 34*).

La segona antítesi surt d'un manament del Levític: “Estima els altres com a tu mateix” (cf. *Lv 19, 18*), al qual una mala interpretació popular havia afegit “i odiaràs el teu

enemic”. El motiu de l’error deriva d’una interpretació restrictiva del terme “els altres” (proïsme), que només considerava relatiu als membres del poble d’Israel. No incloïa en el mandat els qui no en formaven part, de manera que, en la mesura que fossin enemics, es consideraven mereixedors d’odi.

També en aquest cas, Jesús porta a la plenitud el manament fent-lo extensiu a tot ésser humà: qualsevol persona és digna d’ésser estimada, independentment de les qualitats humanes o morals que tingui. També en això l’amor de Déu ha anat al davant, ja que “quan encara érem enemics vam ser reconciliats amb Déu per la mort del seu Fill” (*Rm* 5, 10).

Com és possible reaccionar així davant de la ràbia que pot brollar espontàniament d’un cor dolgut? Jesús ens mostra el camí ensenyant-

nos a mirar Déu com un Pare amorós que mai no vol el mal per als fills, i fins i tot està disposat a passar per sobre dels oblits, infidelitats o ofenses.

Segons el Papa Benet XVI, “per als cristians la no-violència no és un simple comportament tàctic, sinó més aviat una manera de ser de la persona, l’actitud de qui està tan convençut de l’amor de Déu i del seu poder que no té por d’afrontar el mal únicament amb les armes de l’amor i de la veritat. L’amor als enemics constitueix el nucli de la *revolució cristiana*, revolució que no es basa en estratègies de poder econòmic, polític o mediàtic. És la revolució de l’amor, un amor que, en definitiva, no es recolza en els recursos humans, sinó que és do de Déu que s’obté confiant únicament i sense reserves en la seva bondat misericordiosa. Aquesta és la novetat de l’Evangeli, que canvia el món

sense fer soroll. Aquest és l'heroisme dels 'petits', que creuen en l'amor de Déu i el difonen fins i tot a costa de la vida”[1].

En això consisteix la perfecció de Déu i a aquest nivell de generositat crida a tots: “Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte” (v. 48). És la mateixa idea que a l'Evangeli de Lluc es formula de manera ben expressiva: “Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós” (*Lc* 6, 36). Ara bé, qui podrà assolir una fita tan alta? Qui visqui sempre com a fill de tan bon Pare. Sant Cebrià escrivia que “a la paternitat de Déu ha de correspondre un capteniment de fills de Déu, perquè Déu sigui glorificat i lloat per la bona conducta de l'home”[2].

[1] Benet XVI, *Àngelus*, 18 de febrer de 2007.

[2] Sant Cebrià, *De zelo et livore*, 15. CCL 3a, 83.

Francisco Varo

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-vii-de-durant-
lany-estimar-els-enemics/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-vii-de-durant-lany-estimar-els-enemics/) (15/03/2026)